Esila Akgüneş

Kraliçenin tacı

Alp Karahan
09.01.1999
Rize

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Kraliçenin Tacı
Esila Akgüneş

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hanife Sarıtaş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Ocak 2025
ISBN: 978-625-6830-44-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KRALİÇENİN TACI

Esila Akgüneş

Uyarı

Bu kitap, kasten adam öldürme, kasten adam yaralama, fiziksel şiddet, psikolojik şiddet, kanlı sahneler, intihara teşebbüs, travma tetikleyici olaylar vb. ögeler içermektedir.
Rahatsız olduğunuzda kitaba ara vermeniz önerilir.
(İnce bir kitap ne içerir demeyin, emin olun hepsi bol bol var.)
İyi okumalar, sevgili okur.

Esila Akgüneş sunar...

Kitaptaki şarkılara,
Spotify dinleme listesinden ulaşabilirsiniz.

Hayatınızın kötü geçtiğinizi düşünmeyin çünkü kötü sonlu bir hikâyenin sonuna gelene kadar her şey mutludur, mutlu sonlarda ise sona kadar her şey kötüdür. Hiçbir hikâyenin sonuna gelmeden pes etmeyin çünkü mutlu sonlar bedel ödetir. Bu bedeli ödemeye hazır olanlara…

Bu kitaptaki her şey kurgudur, gerçek hayatla bir bağlantısı yoktur.

Sabah, çantamı hazırlayıp evden çıkmıştım, okulumun kapısının önünden içeriye bakarken her zaman aynı şeylerin olabilme ihtimalleri aklıma geldikçe ayaklarım geriye doğru gidiyordu. O kapıdan içeri girmek istemiyordum arkadaşlarımın bana yine aynı şeyleri yapmasından korkuyordum, bana yine o şeyi söylemelerinden korkuyordum. Cesaretimi toplayıp kapıdan içeri adımımı attım, 5 aydır bu okula girmemiştim. Kim hayatını sarsan bir yere gelmek isterdi ki...

Bölüm 1

(5 ay önce)

"Rüya hadi gel, yönetmen seni çağırıyor." Esma'nın sesini duyuyordum bana sesleniyordu. Ben lise son sınıf öğrencisiydim ve geçen ay bir dizi için başvuru yapmıştım ve onaylanmıştı. "Geliyorum" dedim ve okulun bodrum katına indim ama karşımda gördüğüm şey gerçek olamazdı burada ceset vardı ayrıca üstünde en az 10 bıçak yarası var. Esma'ya bakıp, "Bu bir şaka değil mi?" dedim. Esma sinsi bir gülüşle, "Eğer dediklerimi yapmazsan sana da aynı şey olacak ama iyi bir seçeneğin daha var, yani benim için iyi, senin için kötü. Acı çeke çeke dediklerimi yaparsın anladın mı?" Elime bıçak uzatıyordu, bu kişiyi öldürdüğü bıçağı. "Al bunu ve ben yaptım de bana vurdu bende kendimi savunmak için bıçakladım de." Ne! "Ben yapmam." Korkarak bunu söyledim. Tam bana tekrar bağıracakken, ben önce davrandım "Yardım edin!" Sesim o kadar çok yüksek çıktı ki 3-4 kez yankılandı, hocalar aşağıya indiğinde bende hemen yukarı çıktım, polis arabasıyla ambulansın siren sesleri birbirine karışırken, Esma ben yapmadım diye isyan ediyordu. Her zaman her şeye ihtimal vardır diyordum kendi kendime, belki doğru söylüyordur ama o değilse katil kim?

Ben Rüya Kandemir, arkadaşları ve ailesi tarafından sevilmeyen o kişiyim.

Siz benim acı dolu hikâyeme hazır mısınız? Psikolojiniz benim hikâyemi kaldırabilecek mi? Çünkü benim hikâyem asla mutlu bir hikâye olmadı, olamadı.

Bölüm 2:

(Şimdiki zaman)

Sırtımdaki ağır çantayla okulun merdivenlerini çıkarken aynı şeyler yaşanmayacak Esma hapiste. Biri bana bu gördüklerimin şaka olduğunu söylesin Esma hapisten çıkmış mı, nasıl o onu öldürmüştü.

"Merhaba Rüya beni özledin mi?" Pek de dostça bir tavırla söylemediği her halinden belliydi sanki geçmişin hıncını benden almak ister gibiydi. Sanki çok cesaretliymişim gibi bir de, "Özledim, hatta biliyor musun en çok seni özledim." Bu cevabı beklemiyormuş gibi bir anda afalladı. "İyi" dedi sadece iyi. Sınıfa girince sınıf arkadaşlarımın o şüpheci bakışlarına maruz kalmıştım yine sessizce sırama oturdum ve zilin çalmasını bekledim ve zil çalınca yapacağım ilk iş oraya inecektim bazı şeylerin iyileşmesi için üstününe gitmelisin demişti psikoloğum, bende kokunun üstüne gitmeyi seçiyorum pişman olmak istemiyorum orası kesin. Saatime bakıyorum son 3 2 1 ve zil çaldı, ihtiyacım olabilecek şeyleri yanıma aldım ve aşağıya inmek için sınıftan çıktım Merdivenleri yavaş yavaş inip bodrum katın kapısından girecektim ki kapı kitliydi. Ama içeriden ses geliyordu hafif çığlık sesi geliyordu ama susturulmaya çalıştırıyordu, yarın yine geleceğim o kapı açılana kadar her gün geleceğim. Bekle beni o masum çocuğun neden öldürüldüğünü öğreneceğim ama önce şu dizi işini halletmeliyim çünkü baş rol olacaktım, hemen bir kağıt aldım ve bilgilerimi doldurdum.

Rüya Kandemir
12. Sınıf
TC= **********
Yaş=18

Ve yolladım bu kadar. Sınıfa geri döndüğümde bayadır görmediğim Türkçe öğretmenim "İyi ki geldin, seni çok özlemiştim." der gibi bir bakış attı. Evet kimse beni sevmiyordu ama bu öğretmenlerim için geçerli değildi çünkü ben halk tabiriyle inek öğrenciydim. "Bende seni özledim hocam" 2. ders bitince bodruma tekrar bakacakken, beni sırtımdan vuran o dedikoducu arkadaşımı gördüm ona sahte bir gülümsemeyle "Merhaba" dedim. "Merhaba kimse anlatmıyor da sen o cinayete tanık olmuşsun anlatsana ne oldu." dedi elinde bir çekirdeği eksikti bu kızın ayaklı gazete gibi davranıyordu. "Boşuna uğraşma benden laf alamazsın Nilay." dedim ve sınıfıma geri döndüm bodruma galiba yarın gideceğim, böylesi daha iyidir. Okul çıkışı zil çalması ah ne kadar çok özlemişim bu hissi "Bugünü de atlattık" hissini çok özlemişim. Hemen servise bindim niye herkes bana böyle garip bakıyordu biri söyleyebilir mi, derin bir iç çekip telefonumu elime alıp hemen anneme mesaj attım. "Okuldan çıktım."
Aslında mesaj atmak hiç içimden gelmiyordu ama beni merak ettiği için- son olaylardan sonra annelik yapası geldi- mesaj atmam lazım. gider gitmez ilk işim üzerimi değiştirip yemek yemek oldu, bu arada annem de gelmişti "Afiyet olsun, sen bilgilerini attın değil mi? Unutursun falan belli mi olur" illa laf sokacaksın anne "Unutmadım anne, merak etme" dedim annemse "Ne merak edeceğim, sen unutursun bellimi olur balık

hafızası var sende." gene laf sokuyor ayrıca balık hafızası yok bende benim hafızam gayet iyi annem laf sokmak için malzeme arıyordu sadece. Yemeğimi yedikten sonra odama geçtim ve kitap okumaya başladım, kitaplar beni bu dünyadan uzaklaştırıyordu. Onlar benim tek arkadaşımdı, tek sırdaşım, tek güvenli limanım, tek mutlu olduğum yer. Ve bir kitap vardır ya hani bu karakter aynı ben deriz ve kitabı sonunda acı çekerek öldürürler işte o anda bir gerçek gözümüze çarpar, bu gerçek ne mi bizi öldürmeseler de bu acıların hepsini çektirmeleri. Beni annem bile sevmiyordu çünkü ben doğduğumda onun hayatını mahvetmişim. Biliyor musunuz her doğum gününde tek başına bir kafede küçük bir pastayla doğum gününü kutlamanın canını ne kadar yaktığını. Ben biliyordum bana bu layık görülmüştü, ben kitaplardaki o herkesin seviyor gibi bile davranmayıp kenara atılan o karakter olabilirdim.

Ertesi Gün

Okula gelmiştim çekimin bugün olacağı söylenmişti ama etrafta hiçbir şey yoktu, bir saniye yönetmen bodruma inen merdivenlerin başında beni bekliyordu hemen merdivenlere doğru koştum ama yönetmen orada yoktu ve bodrumun kapısı açılmıştı. Hemen içeri girdim ama içerde kimse yoktu şaka gibi yönetmen nereye gitmişti. Kapı hemen kapanmaya başladı "Şakamı yapıyorsunuz neredesiniz." dedim ama bir faydası yoktu.

Bölüm 3

Etraf çok karanlık ve bir o kadar sessizdi. Korkmuştum bir kere daha bağırmayı denedim. "Neredesiniz kimse yok mu, çok korkuyorum. "Kendimi tutamamıştım çaresizce ağlamaya başladım ama ben ağladıkça her şey daha da kötüye gidiyordu, sanki birileri benim korkmam için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu. Etraftan gıcırtı sesi geliyordu ki tamda o sırada kapı açıldı ve içeri biri geldi, kim olduğunu göremiyordum ama bana yaklaşan adım sesleri beni korkutmaya yetiyordu göz yaşım dinmişti ama içim hâlâ ağlıyordu hem de hıçkıra hıçkıra. Yanıma gelmişti onu hâlâ göre mesende nefes alışverişini gayet net hissedebiliyordum, bir anda kolumdan tuttu ve beni sürüklemeye başladı ve evet çok korkuyordum benim ne suçum vardı. Eğer o gün o cinayeti görmeseydim her şey aynı mı olacaktı yine ben bu durumda mı olacaktım ve asıl soru beni yine kimse sevmeyecek miydi? Aklımdaki sorularla mı uğraşayım bu beni kolumdan tutup götürmeye çalışan kişiyle mi bilmiyorum. Aklımdaki sorularla uğraşırken gözlerimde aynı hızda kapanıyordu hemen kendime gelip gözlerimi açtım ve bir dakika burası neresi beni götürüyor.

Hayatta bazı insanlar vardır ki kendi karanlığında kaybolmaya mahkumdurlar.

Ben karanlıkta kaybolmayacağım ve gözlerim yine kapandı.

Gözümü açtığımda yanımda kimse yoktu bende bunu fırsat bilerek hemen ayağa kalkmayı denedim ama ayağımda kalın iplerden oluşmuş bir topluluk vardı sanki, bu durumda bile kendimi güldürebiliyorum ya pes gerçekten . Kapıyı biri açıyordu hemen eski pozisyonumu aldım ve sadece bekledim gelen kişi orta yaşlı bir kadındı çok garip bu kadını sanki hatırlı-

yor gibiyim acaba nerden hatırlıyorum bir de bunu hatırlasam sıkıntı kalmayacak ama işte Rüya Kandemir ve hafızası, ne kadar unutkanım. Kadın bana yaklaştıkça benim korkumun seviyesi de aynı oranda artıyordu. "Merhaba, Rüya burayı beğendin mi?" Bir de bunu mu soruyordu. "Ya çok beğendim, bende biri beni kaçırsa da aksiyon yaşayım diye bekliyordum niye acaba bütün dertler beni buluyor" "Ne kadar şakacısın" Çok geçmeden kısık bir sesle "Bir de dertliymiş" dedi. Bende durur muyum hemen cevap vereceğim ya, "Dertlerim ıslak mendil gibi 1 tane çekiyorum 5 tane geliyor."
3-5 adım atıp ıslak mendil getirdi ve "Al bir tane çek bari bakalım kaç tane gelecek."
"Gerçekten hiç mizah anlayışınız yok, neden bütün katiller böyle az espri yapsanız ne olur."
"Ne katili ben katil falan değilim eğer 5 ay önceki olaydan bahsediyorsan o onu hak ediyordu." "Nesin sen hakim falan mı" "Ha ha ha çok komik " onun katil olduğunu nasıl düşünmüştüm ben ilk arkadaşımdan nasıl şüphelenirim, çünkü elinde kanlı bir bıçak tutuyordu Rüya dedi iç sesim ilk defa konuşan iç sesim "Onun yapmadığını biliyordum arkadaşım yapmamıştı." "Evet o yapmadı ama o bu ağaçtaki bir dal aynı senin gibi senin beni orda görüp de kimseye söylememen gibi oda aynı işlevdeydi o da kimin yaptığını gördü ama söylemedi çünkü söylese ne olacağını çok iyi biliyordu ve sende kimseye söylemeyeceksin yoksa."
"Yoksa ne, başka emriniz var mı hani bizi kullanıyorsunuz ya, biz ağacın dalıymışız ya siz nesiniz o ağacın meyvesi mi ama unutmayın dal meyveden önemlidir. Çünkü meyveyi koparırsan ağaç meyve vermeye devam eder ama eğer dalı koparırsan

ağaç meyve veremez hatta çürür." O tam söze başlayacakken ben hemen devam ettim. "Ya benim dediğimi yapar yaşarsın ya da çürür ölürsün" kadın korkmuşa benziyordu ve aynı zaman dada şaşırmıştı korkarak, "Sen biliyor muydun bütün olanları." Aslında bilmiyordum ama yaşamak için yalan söylemem lazım "Tabii ki de hem de o ağacın köküne kadar biliyorum." Kökü kim diye sorsa biterim ama neyse güzel oyunculuk Rüya gerçi boşuna mı oyuncu olacağım, ha ha ha korkun benden kimse beni küçümsemesin rica ediyorum. "Ne oldu öyle kaldın," bunu ben söyledim acaba bir katille böyle konuşma cesaretini nerden buluyordum. Eline telefonunu aldı ve birini aradı. Bana bakıp duruyordu ama konuşmamak için kendimi tutmalıydım çünkü kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Yanıma gelip ayaklarımdaki ipleri çözdü, beni arabaya bindirdi ve beklendiği gibi gene ayağımı bağladı. "Beni nereye götürüyorsunuz?" Baştaki o korkak tavrım gitmiş yerine cesaretli bir tavır gelmişti ve benim cesaretim onu korkutmaya yetiyordu. Ve gelmiştik nereye geldiğimizi bilmesem de bir yere gelmiştik insanların seslerini çok net duyabiliyordum.

Geldiler, patrona hemen haber verin.

Şaka gibi ve en kötüsü de güzel oynayamazsam oyunu kaybedecek olmam. Hadi Rüya sana güveniyorum ama sakın o korkak Rüya olma, çünkü sen çok cesursun, dedim kendi kendime bunu söylerken gülmüş olmalıyım ki o kadın, "Ne oldu buraya geldin diye mi mutlu oldun?" "Evet ya bende burayı çok özlemiştim iyi ki geldim." Bunu söylerken alaycı bir tavırla söylemiştim kadının yüzü hemen solmuştu. "Sahi ya senin adın ne bayan hakim" ve evet tamda böyle söyledim ama beklemediğim bir karşılığı aldım. "Deniz Gök benim adım, bu senin adın

ne bayan çok bilmiş." Ay gülesim geldi bir de bana kafa tutuyor. Tam bu sırada yanım da duran isim yoklama listesini gördüm her halde gerçek adımı söyleyecek değilim ve hanginizi seçsem ki hızlı ol Rüya buldum. "Rüya şimşek" evet kendi adımı söyledim fakat soy adını oradan seçmiştim çünkü gerçek olan Meliha Şimşek'le karşılaşırsam her şeyin batacağını çok ama çok iyi biliyordum, sen misin bana kafa tutan. Araba durdu ve ben hemen inmek için adımımı attım ki "Nereye?" dedi Deniz denen kadın. "Kör müsün arabadan iniyorum, başka ne yapabilirim ki" tamamen kendini beğenmiş ben uslu uslu içeri girecekken silah sesleri duyuldu ve puf önüme bir silah geldi. Ee bende durur muyum, denize silahı doğrulttum ve o anlamadan onu kalbinden vurdum. Kusura bakma ama dünya rahatladı resmen, hem o çocuğun katili de ortadan kalkmış oldu. Ama bir sorun vardı bunu benim yaptığımı öğrenirlerse beni yaşatmazlardı o yüzden hemen işe koyulmam lazım.

Yerde yatan adamlardan birinin eline silahı verdim ve işte bu kadar kusura bakmayın ama ölmeyi kimse istemez. "Yardım edin o öldü" ve evet inandırıcı olması için ağlamış gibi yapmalıyım yoksa bana inanmazlar. "Kim yaptı bunu" bunu söylerken donakalmıştım çünkü söyleyen annemdi. "Anne sen burada ne yapıyorsun?" "Asıl sen burada ne yapıyorsun?" "Kızım seni ben kaçırttırdım çünkü senin ölmen lazım, benim mutlu olmam için senin ölmen lazım." Annem bana ateş edemeden yerde yatan adamlardan biri anneme ateş etti ve onu öldürdü, bense tepki veremiyordum öylece kalakalmıştım ama birkaç dakika sonra kendime gelip annemin nabzına baktığımda her şey için geç kalmıştım o ölmüştü. Eski Rüya gitmişti çünkü

Eski Rüya asla böyle bir şey yapmazdı şimdiki Rüya 1 kişiyi vurmuştu. Ben bu olaydan ne mi çıkardım.
En yakının bile olsa, asla kimseye güvenme.
Ve tek bir şey söyleyeceğim bu benim kalbim için annem ölmemi istediği için.
Ağla kalbim ağla...
Sen ağla kalbim ağla…
Ben o gün sadece o kadını değil aynı zamanda mutlu, korkak ve masum olan Rüya'yı da öldürmüştüm yerine katil, cesur ve yaralı bir Rüya gelmişti. Nasıl adım attım nasıl yürüdüm bilmiyorum ama bir şekilde eve gelmiştim eve girer girmez baba diye seslendim ve o bana hemen cevap verdi.
"Efendim güzel kızım." "Baba annem beni öldürecekti." "Ne?" dedi sadece ne "O beni öldürecekti." Gerçekten şaşırmışa benziyordu. "Kızım annen öyle bir şey yapmaz." Yapar baba yapar beni hiç sevmeyen annem yapar sevmemişti benden her zaman nefret etmişti. "Yalan söyleme Rüya." "Ben mi yalan söylüyorum, beni öldürmek isteyen kişi annem ben değil, belki o kadın ve annem ölmüş olabilir ama…" Hayır ağzımdan kaçtı al bir de bununla uğraş şimdi "Sen anneni mi öldürdün" ben annemi öldürmedim ben onun kadar acımasız değilim.
"Hayır ağzımdan öylece çıktı ben öyle bir şey yapmam." "Kusura bakma senden şüphelendiğim için." Asıl ben özür dilerim annem beni sevmese de ona müdahale edemediğim için .hemen odama gidip çantamı hazırlamaya koyuldum kıyafetlerim, şarj aletim, makyaj malzemelerim vb. şeyleri çantama attım ve tam kapıdan çıkacakken pamuğa rastladım. "Kimmiş güzel kedi?" dedim ve kulağına fısıldayarak "Ben yokken buralar sana emanet," dedim. Birkaç dakika sokakta yürüdüğüm

Rüya, herkesin unuttuğu, hoşlanmadığı bir kızdı. Okulda yaşadıkları, yalnızlık ve içinde bulunduğu karanlığın üstesinden gelmeye çalışıyordu. Ancak bir gün, esrarengiz bir cinayete tanıklık eder ve hayatı altüst olur.

Gerçek dünya ile kurgu arasındaki ince çizgi de yürürken Rüya bu kez geçmişin tozlu raflarındaki karanlık sayfalara inmeye karar verir. Fakat bu defa her şey bambaşka olacaktır. Çünkü bazı sırlar gün yüzüne çıkmayı beklerken, birtakım bedeller ödetmeye hazırlıklıdır.

Korkusuzca bir adım atmak, geçmişin acı veren izlerini silmek ve her şeyin ardındaki gizemli gerçeği bulmak...

Rüya Kandemir'in çarpıcı hikâyesine hazır mısınız?

Mutlu sonlar, bedel ödetir...

9 786256 130449